

Informatiebeschikking blijft in stand voor in Panama Papers vermelde dga met buitenlandse Ltd.

Authors	Demandt, Kim
Published in	NTFR: Nederlands Tijdschrift voor Fiscaal recht
Publication Date	2022-07
Document Version	publishersversion
Link	https://research.tilburguniversity.edu/en/publications/c976f1f0-eae3-4923-b90a-9aa1737b23e2
Citation	Demandt, K 2022, 'Informatiebeschikking blijft in stand voor in Panama Papers vermelde dga met buitenlandse Ltd.', NTFR: Nederlands Tijdschrift voor Fiscaal recht, vol. 2022, no. 29-30, NTFR 2022/2877. < https://www.ndfr.nl/content/p1-512978 >
Download Date	2026-05-17 11:44:57
Rights	<p>General rights</p> <p>Copyright and moral rights for the publications made accessible in the public portal are retained by the authors and/or other copyright owners and it is a condition of accessing publications that users recognise and abide by the legal requirements associated with these rights.</p> <ul style="list-style-type: none"> - Users may download and print one copy of any publication from the public portal for the purpose of private study or research. - You may not further distribute the material or use it for any profit-making activity or commercial gain - You may freely distribute the URL identifying the publication in the public portal" <p>Take down policy</p> <p>If you believe that this document breaches copyright please contact us providing details, and we will remove access to the work immediately and investigate your claim.</p>

NTFR 2022/2877 - Informatiebeschikking blijft in stand voor in Panama Papers vermelde dga met buitenlandse Ltd.

Gegevens

Publicatie

NTFR 2022/2877

Instantie

Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak

1 februari 2022

Datum publicatie

27 juli 2022

Annotator

mr. K.M.G. Demandt
advocaat bij Hertoghs advocaten

ECLI

[ECLI:NL:GHAMS:2022:507](#)

Belastingjaar

05-10-2017 t/m 05-10-2017

Zaaknummer

19/01716

Relevante informatie

[Art. 52a AWR](#), [Art. 47 AWR](#), [Art. 49 AWR](#)

Inhoudsindicatie

Panama Papers, informatiebeschikking, Ltd., China, bankrekening, informatieverplichting

Samenvatting

Belanghebbende is dga van een naar buitenlands recht opgerichte A Ltd. In zijn aangiften inkomstenbelasting heeft belanghebbende geen betrokkenheid bij A Ltd. gemeld. Bij brief van 16 augustus 2016 heeft de inspecteur belanghebbende meegedeeld dat zijn naam vermeld is in de zogenoemde 'Panama Papers'. Volgens belanghebbende gaat het om werkzaamheden en verblijf in China dat slechts tot één keer beperkt is gebleven. De inspecteur heeft bij brief van 24 november 2016 gevraagd om inlichtingen en bescheiden, waaronder begrepen bankafschriften, te verstrekken die betrekking hebben op A Ltd. Omdat belanghebbende op deze brief niet reageerde, heeft de inspecteur het verzoek herhaald. In beide brieven is belanghebbende gewezen op de informatieverplichting van art. 47 AWR. Tijdens een later gesprek heeft belanghebbende verklaard alle stukken met betrekking tot A Ltd. te hebben weggegooid. Met dagtekening 5 oktober 2017 heeft de inspecteur de thans in geschil zijnde informatiebeschikking vastgesteld. Daarin is onder andere vermeld dat belanghebbende niet de gevraagde afschriften van de bankrekening van A Ltd. heeft overgelegd. Evenals bij de rechtbank is in het principaal hoger beroep in geschil of de informatiebeschikking terecht is genomen. Het hof hecht geen geloof aan de verklaring van belanghebbende dat hij de stukken met betrekking tot die Ltd. reeds integraal had weggegooid. In de eerste plaats niet omdat het hof het zonder meer onwaarschijnlijk acht dat een belastingplichtige alle stukken met betrekking tot een vennootschap waarvan hij de dga was weggooit, ook als er geen bewaarplicht ter zake bestaat. In de tweede plaats omdat het voor de hand had gelegen dat indien belanghebbende alle op A Ltd. betrekking hebbende stukken desalniettemin had weggegooid, hij daarvan onmiddellijk, of althans binnen de door de inspecteur gestelde termijn, mededeling zou hebben gedaan aan de inspecteur. Op grond van diverse overwegingen is het hof van oordeel dat het aannemelijk is dat belanghebbende, anders dan hij beweert, op het moment dat de inspecteur daarom vroeg wel beschikte over de gevraagde bankafschriften. De informatiebeschikking dient reeds hierom in zoverre in stand te blijven.

Ook indien ervan zou worden uitgegaan dat belanghebbende in november 2016 niet beschikte over de bankafschriften, leidt dat niet tot het oordeel dat de informatiebeschikking, voor zover die ziet op die afschriften, moet worden vernietigd. Uit de door belanghebbende verstrekte mails van de bank volgt niet dat het niet mogelijk was bankafschriften die zien op een periode van meer dan zeven jaar geleden te verstrekken. Bovendien heeft belanghebbende geen pogingen gedaan bankafschriften te verkrijgen. Ingeval belanghebbende echt niet beschikte over de bankafschriften, is het hof van oordeel dat belanghebbende niet die inspanningen heeft verricht die redelijkerwijs van hem konden worden verlangd. Hieruit volgt dat de informatiebeschikking deels in stand blijft voor zover daarin wordt gevraagd om kopieën van de afschriften van de bankrekening van A Ltd. Het hoger beroep van de inspecteur is in zoverre gegrond. De uitspraak van de rechtbank kan niet in stand blijven en het hof stelt belanghebbende in de gelegenheid om de bankafschriften alsnog aan de inspecteur te verstrekken.

(Hoger beroep deels gegrond.)

Noot

Deze zaak gaat over de inspanningsverplichting van een belastingplichtige (wiens naam voorkwam in de Panama Papers) voor het verzamelen van bankstukken waar de inspecteur op grond van art. 47 AWR om verzoekt.

Er mag niet het onmogelijke van een belastingplichtige worden gevraagd. Volgens de Hoge Raad leidt het niet verstrekken van de gevraagde inlichtingen op art. 47 AWR-vragen niet tot omkering en verzwaring van de bewijslast als de belastingplichtige niet over de gevraagde informatie beschikt en ook niet kan beschikken (HR 25 januari 2002, nr. 36063, [NTFR 2002/175](#)). Er wordt van de belastingplichtige wel enige inspanning verwacht (HR 24 april 2015, nr. 14/02422, [NTFR 2015/1499](#)).

In eerste aanleg treft de belastingplichtige de rechtbank aan zijn zijde. Hij heeft zich voldoende inspanningen getroost om de bankbescheiden te verkrijgen, nadat duidelijk werd dat hij daar niet meer over beschikte (ze waren weggegooid). Uit de gevoerde correspondentie volgt dat de belastingplichtige tegen een muur aanloopt bij de bank. De bank blijft stevast verwijzen naar de retentieperiode van zeven jaar en dat daardoor geen bankstukken kunnen worden verstrekt. Die bankstukken blijken 'ineens' wel te kunnen worden verstrekt. Na een ambtshulpverzoek van de Belastingdienst aan de Chinese autoriteiten worden namelijk bankstukken ontvangen.

De inspecteur ging in hoger beroep. Het hof oordeelt dat de informatiebeschikking terecht is vastgesteld. Onaannemelijk is de verklaring van de belastingplichtige dat de bankstukken waren weggegooid. Daartoe draagt het hof een aantal feiten en omstandigheden aan, zoals waarom wordt niet meteen aan de Belastingdienst gemeld dat de stukken zijn weggegooid maar wordt daarmee gewacht totdat de inspecteur twee vragenbrieven heeft gestuurd, en waarom is het formulier niet ingevuld retour gestuurd naar de bank om de stukken te krijgen?

Belangrijker vind ik de overweging van het hof dat de belastingplichtige niet die inspanningen heeft verricht die redelijkerwijs van hem konden worden verlangd om de beschikking te krijgen over die bankafschriften. Dit oordeel van het hof is volgens mij erop gebaseerd dat de belastingplichtige in kwestie niet adequaat op verzoeken van de bank heeft gereageerd door na te laten het machtigingsformulier in te vullen en te retourneren. Daarnaast is volgens het hof onjuist gebleken dat de stukken niet konden worden verstrekt over een periode van meer dan zeven jaar, omdat de Belastingdienst wel informatie heeft verkregen van de bank van buiten de retentieperiode. Deze laatste opvatting is in mijn optiek in zijn algemeenheid onjuist. Mijn ervaring is dat belastingplichtigen, zelfs na inschakeling van een gemachtigde, in sommige gevallen geen informatie van de bank krijgen en worden 'afgewimpeld' met een verwijzing naar de retentieperiode. Een bank kan kennelijk geen tot minder weerstand bieden aan een verzoek van haar eigen overheidsinstantie die een verzoek van de buitenlandse Belastingdienst heeft gekregen. Het is dus in de praktijk niet vreemd dat de Belastingdienst wel informatie kan krijgen en de belastingplichtige niet, ondanks herhaalde verzoeken daartoe aan de bank, ingevulde machtigingsformulieren et cetera.

Het beroep in cassatie van de belastingplichtige bevat geen gronden en is dus niet-ontvankelijk verklaard (HR 24 juni 2022, nr. 22/00712, [ECLI:NL:HR:2022:952](https://www.eclinet.nl/HR:2022:952)). Zonde, want een oordeel van de Hoge Raad over de voorgaande inspanningsverplichting zou welkom zijn geweest voor de praktijk, hoewel in de hofuitspraak veel feitelijke oordelen zijn opgenomen die de Hoge Raad niet kan toetsen.